

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
CATALUNYA
SALA SOCIAL

SUPLI 3400/2005 1/6

MDT

IL-LMA. SRA. ÁNGELES VIVAS LARRUY
IL-LM. SR. MIGUEL ANGEL FALGUERA BARÓ
IL-LM. SR. ÁNGEL DE PRADA MENDOZA

Barcelona, 7 de juliol de 2005

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, formada pels magistrats esmentats més amunt,

EN NOM DEL REI

ha dictat la següent

SENTÈNCIA NÚM. 5898/2005

En el recurs de suplicació interposat per Institut Municipal Parcs i Jardins de Barcelona a la sentència del Jutjat Social 21 Barcelona de data 27 de gener de 2005 dictada en el procediment Demandes núm. 476/2004 en el qual s'ha recorregut contra la part Antonia Sanmartin Sanchez, ha actuat com a ponent Il-lm. Sr. Miguel Angel Falguera Baró.

ANTECEDENTS DE FET

Primer. En data 06.07.04 va arribar al Jutjat Social esmentat una demanda sobre Acomiadament en general, en la qual l'actor al·lega els fets i fonaments de dret que va considerar procedents i acabava demanant que es dictés una sentència d'acord amb el que es demanava. Admesa la demanda a tràmit i celebrat el judici, es va dictar la sentència en data 27 de gener de 2005, que contenia la decisió següent:

"Que acceptant la demanda interposada per Antònia Sanmartin Sánchez contra l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona, declaro improcedent l'acomiadament de la demandant produït el dia 11/5/2004, condemnant a la

FONAMENTS DE DRET

PRIMER.- La sentència d'instància ha estimat la demanda, tot declarant la improcedència de l'acomiadament de la actora, en entendre que, com es desprèn de l'anterior relat fàctic, la demandant fou contractada sota la modalitat d'interinitat per tal de cobrir el lloc de treball d'un assalariat al llarg de les seves vacances, pel període comprès entre l'11.08.2003 i el 20.09.2003, essent el dit període de descans del substituït del 25.08.2003, fins al 19.09.2003.

S'entén, en aquest sentit al pronunciament recorregut que, amb independència de que posteriorment es signessin altres contractes, la dita relació inicial estava viciada de frau de llei, en procedir-se a utilitzar la dita modalitat contractual en frau de llei.

Contra aquesta sentència s'alça ara en suplicació la demandant, tot postulant, en primer lloc, la revisió del relat fàctic de la sentència, amb empara en allò establert en l'apartat b) de l'art. 191 TRLET.

En concret, se'ns demana l'addició de dos nous fets provats, en relació als documents que es citen en el recurs, amb els següents i sengles redactats:

VUITÈ.- L'Institut Municipal de Pares i Jardins es un organismo autónomo de carácter comercial y de servicios constituido por el Ajuntament de Barcelona, con personalidad jurídica propia y diferenciada de l'Ajuntament, aprobados sus estatutos por acuerdo del Consejo Plenario de 29 de mayo de 1.992, publicado en la Gasetta Municipal de Barcelona

NOVÈ.- Por el Institut Municipal de Parcs i Jardins se anunció convocatoria de oferta pública de ocupación para 90 plazas de peón de jardinería en régimen laboral fijo mediante concurso-oposición (Bases publicadas en el BOP número 106 de 3-5-2004, en el BOE número 126 de 27-5-2004 y DOGC número 3901 de 10-6-2004. sin haber accedido a una de las plazas vacantes convocadas

Escau tenir present que conforme constant doctrina jurisprudencial per a que prosperi aquesta causa de suplicació, en base al caràcter extraordinari d'aquest recurs, és necessària la concurrència dels següents elements: a) l'existència d'un error en el jutjador en la valoració de la prova, de forma clara i palesa, no basat en conjectures o raonaments; b) que aquest error es basi en documents o perícies que constin en les actuacions que ho posin en evidència; c) que el recurrent assenyali els paràgrafs a modificar, tot proposant una redacció alternativa que concreti la seva pretensió revisòria; d) que els resultats que es postulen, encara que es basin en els dits mitjans de prova, no quedin desvirtuats per altres proves practicades al llarg del judici, atès que en cas de contracció ha de prevaler el criteri del jutge d'instància, en tant que la llei li reserva la funció de valoració de les proves; i e) que les modificacions sol·licitades siguin rellevants i transcendents per a la resolució de les qüestions plantejades.

L'aplicació dels dits criteris hermenèutics al present cas ha de comportar la

desestimació d'aquest motiu, atès que la seva inclusió resulta del tot irrellevant. En efecte, és notori el caràcter públic de l'empresa demandada -com es reconeix en la impugnació del recurs- i, d'altra banda, la convocatòria pública de determinades places i la sort que va córrer l'actor al respecte cap eficàcia pot tenir en relació a la present litis. Certament les dites qüestions tindrien una importància transcendental i haurien de constar a la sentència si el motiu de declaració de la improcedència fes referència als posteriors contractes d'interinitat per cobertura de vacant. Tanmateix, però, -com hem dit- la sentència basa la dita declaració en relació a un contracte d'interinitat per vacances, que cap relació manté amb l'addició ex novo que se'ns proposa.

SEGON.- Per la via de l'apartat c) de l'art. 191 TRLPL es denuncia pel recurrent que la sentència d'instància infringeix allò establert a l'art. 15.1 i 3 TRLET en relació a l'art. 6.4 CC i en relació a la jurisprudència que esmenta.

La tesi dels recurs és que no existí frau de llei, atès que el treballador substituït es trobava de vacances efectivament, ressaltant als dits efectes la seva singularitat com a Administració pública.

Cal començar aquesta anàlisi, doncs, ressaltant que el tema enjudiciat es regula per l'article 15.1.c) LET (*"quan es tracti de substituir a treballadors amb dret de reserva del lloc de treball, sempre que en el contracte s'hi especifiqui el nom del substituït i la causa de la substitució"*) i allò previst en el R. Decret 2720/1998, de 28 de desembre, pel qual es desenvolupa l'art. 15 de l'Estatut dels Treballadors en matèria de contractes de durada determinada.

El contracte d'interinitat es constitueix probablement en la modalitat més causal de les que contempla l'art. 15.1 TRLET, atès que el seu objecte és d'indole substitutòria de concrets llocs de treball. D'aquesta manera, ex art. 4.2 del Reglament presentat, la durada del dit contracte serà la del temps que duri l'absència del treballador substituït.

És obvi, en aquest sentit, que existeix frau de llei en aquells casos en els quals aquesta causalitat finalista no es compleix, de tal manera que, sense causa justificada, no existeix un nexa directe entre la durada del contracte i la finalitat per a la qual es va signar. Certament no ha de fer-se una interpretació rigorista de la dita norma, essent perfectament possible que existeixen lògiques discordances entre ambdues durades en funció de les circumstàncies concurrents. Tanmateix, però, és també evident que aquestes situacions hauran de tenir una justificació objectiva i raonable.

Doncs bé, en el present cas resta clar que el contracte durà quinze dies més que les vacances del treballador substituït, de tal manera que ambdós assalariats coincidiren més de dues setmanes en la prestació de serveis. No es pot dir, per tant, que la interpretació del magistrat d'instància sigui excessivament rigorista, màxim quan en cap moment consta -ni tant sols res es diu al recurs- que existissin motius que expliquessin o justificassin raonablement aquestes discordances temporals.

Es obvi, per tant, que existí un ús indegut de la dita modalitat contractual, sense que el fet de que el substituït es trobés al llarg d'una part del contracte de vacances desvirtuï la dita conclusió, atesa la durada del contracte.

Certament la doctrina legal i la jurisprudència han valorat en molts casos les singularitats dels contractes d'interinitat en relació a les Administracions públiques, fent una sèrie d'interpretacions teleològiques que han tingut present les necessitats de cobertura de serveis públics i els requeriments constitucionals ex art. 103.3 CE. La dita doctrina -que es cita profusament en el recurs- fa esment, però, a l'interinitat per cobertura de vacants, atesa la durada i afectació generalment nombrosa i indeterminada de les dites situacions. Tanmateix, però, allò que no es pot pretendre és estendre la dita interpretació finalista a tot tipus de contractes. En altres paraules: els organismes públics estan sotmesos en les seves relacions laborals al marc general, si bé en determinades situacions ha de valorar-se aquells altres principis constitucionals esmentats. Ara bé, per a que la Sala pogués fer aquesta valoració seria del tot necessari que el recurs justificués -com hem dit- les causes que portaren a la recorrent a ús indegut d'una modalitat contractual més enllà del període per al què es concertà i es trobava legalment habilitada. I no és suficient als dits efectes invocar la dita condició pública, atès que -contra la lògica de fons del recurs- les Administracions tenen un evident quantum en relació a una empresa ordinària pel que fa al compliment de les obligacions legals.

TERCER.- Les anteriors consideracions, doncs, han de comportar la desestimació del recurs, en tant que el jutgador d'instància ha valorat adequadament la qüestió jurídica plantejada, amb la conseqüència de la plena confirmació del decideixo de la sentència recorreguda, així com la pèrdua de les consignacions efectuades a les que es donarà la destinació legal, amb imposició de les costes d'impugnació del recurs interposat per la recorrent inclosos els honoraris de lletrat de la part demandada actuant en el recurs, que la Sala fixarà en la part dispositiva d'aquest pronunciament, tot això atès el disposat en els arts. 202 i 233.1 de la Llei de Procediment Laboral i atès el principi de venciment.

Atesos els preceptes legals citats, els concordants amb els mateixos i les demés disposicions de general i pertinent aplicació

DECIDIM

Que hem de desestimar i desestimem els recursos de suplicació interposat per l'empresa demandada INSTITUT MUNICIPAL DE PARCS I JARDINS DE BARCELONA contra la sentència dictada pel jutjat del social número 21 dels de Barcelona en data 27 de gener de 2005, recaiguda en actuacions 476/2004, en virtut de la demanda instada per ANTONIA SANMARTIN SANCHEZ contra el dit recorrent en reclamació per acomiadament i, en conseqüència, hem de confirmar i confirmem la dita resolució, amb pèrdua dels dipòsits i consignacions constituïts per recórrer, imposant a la recorrent les costes produïdes pel seu recurs, i fixant en concepte d'honoraris de la part actora actuant en el recurs la quantitat de tres-cents (300 -) euros, que li hauran de ser abonats per la dita recorrent.

Contra aquesta sentència es pot interposar recurs de cassació per a la unificació de la doctrina, que haurà de preparar-se davant aquesta Sala en els deu dies següents a la seva notificació, amb els requisits previstos en els números 2 i 3 de l'art. 219 de la Llei de Procediment Laboral

Notifiqueu aquesta sentència a les parts i a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i lliuris testimoni que restarà unit al rotllo corresponent, incorporant-se l'original al corresponent llibre de sentències.

Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. Avui, el Magistral ponent ha llegit i publicat la sentència. En dono fe.